

Ngày xưa ngày xưa, ở làng nọ có đôi vợ chồng nông dân hiếm muộn con. Mãi đến khi luống tuổi, người vợ mới có thai và sinh ra một con cóc.

Ai nấy đều khuyên bà nên vứt con cóc đi. Nhưng bà bảo: “Xấu đẹp gì cũng là con, tôi sẽ nuôi cháu!”

Ngày tháng trôi đi, Cóc dần khôn lớn. Em biết giúp cha mẹ nấu cơm quét nhà, chăn trâu cắt cỏ. Cóc có giọng nói rất hay, lại thường tươi cười vui vẻ nên ai cũng mến.

Một hôm, có anh học
trò làng bên đi ngang
qua ruộng lúa nhà Cóc,
bỗng nghe tiếng hát
trong veo vọng đến. Anh
học trò nhìn quanh,
nhưng chẳng thấy ai.

Tìm mãi cũng chỉ thấy một con cóc đang
ngồi trên bó lúa, anh buột miệng hỏi:

“Có phải Cóc vừa hát hay không?”

“Đúng thế ạ!” Cóc trả lời.

Giọng Cóc trong trẻo dịu dàng khiến anh
học trò sững sốt. Ngày nào anh cũng ghé
qua ruộng lúa để được trò chuyện với Cóc.
Dần dần anh đem lòng yêu nàng Cóc.